

ТУЗ КУБКІВ

Роуз

Якщо чимдуж оперішити когось по потилиці, можна вибити йому очі з пик.

Принаймні я таке десь читала. І саме про це думаю, тасуючи колоду карт таро й витріщаючись на стрьомного вилупка, що сидить метрів за десять від мене — наливає з пляшки бухло в содову й відпиває великим ковтком. Заїва рідина виливається з рота на підборіддя, і вилупок витирає патьоки рукавом картатої сорочки. Незабаром лунає звук відрижки, а потім гівнюк пхає пів хотдога в огидну, як дірка в дупі, пащеку й ще раз відсьорбує свого коктейлю.

Я могла б зацідити старому лисому пердунові так, що його баньки повискакували б з очниць.

А жінка, яка сидить навпроти мене? Закладаюся, вона була б не проти.

Приборкую похмуру посмішку, до всирачки сподіваючись, що клієнтка не помітила підступності в моєму виразі. Утім, навіть попри вбивчу енергію, яка поширюється від мене, і рейвах «Цирку Сільверії» за межами

моєї відчиненої ятки, увага жінки прикута до карт, а погляд цілком і повністю зосереджений на маніпуляціях із колодою. В очах, одне з яких облямоване синцем, що вже сходить, нема жодного проблиску світла.

Силкуюся не переповзати зором на того чоловіка (її чоловіка) і відчуваю, як кров шумує в жилах.

Коли жінка нарешті відводить погляд від монотонних рухів моїх рук і починає соватися на місці, намагаючись краєчком ока побачити свого благовірного, я різко припиняю тасувати колоду й ляскаю нею по столу. Клієнтка лякається дужче, ніж мала б. Як я і передбачала. Хоч і сподівалася, що її реакція буде іншою.

— Вибачте, — перепрошую щиро. Вона витріщається на мене із жахом. Непідробним жахом. Однак спробається вичавити слабеньку усмішку. — Як вас звати?

— Люсі.

— Гаразд, Люсі. Не питатиму, про що вам кортить дізнатися. Але хочу, щоб ви тримали це в голові.

Киває.

Я перевертаю першу карту. Мені вже відомо, що там. Від тривалого використання краї паперу потріпані, а зображення вицвілі.

— Туз Кубків, — оголошую, викладаючи карту на стіл і підштовхуючи її до Люсі. Та здійсмає погляд від малюнка на моє лице, і в її зведених докупі бровах позначається нерозуміння. — Отже, вам треба дослухатися до внутрішнього голосу. Що він каже? Чого ви хочете?

Надіюся, її відповідь буде однозначною: *кинутися на-
тільки*.

Але ж ні.

— Не знаю, — промовляє заледве гучніше від шепотіння й переплітає пальці на столі. Під шкіру мені шипом устромлюється розчарування: її золота обручка невігадлива, подряпана, нудна. — Метт планує наступного року придбати ще одну земельну ділянку під ферму. Натомість мені хотілося б відкласти трохи грошей дітям. Гадаю, непогано було б на тиждень вирватися з Небраски й разом з ними навідати мою маму, не переймаючись цінами на пальне. Ви ж про це запитуєте?

— Можливо, — знизавши плечима, збираю колоду й тасую ще раз. Цього разу не викладатиму туз Кубків нагору. Нехай колода сама скаже те, що належить почути цій жінці. — Головне, яке значення це має для вас. Почнімо спочатку, і тримайте своє бажання на думці.

Роблю розклад. Сімка Кубків. Паж Кубків. Двійка Жезлів. Символи змін: Люсі зможе визначити своє майбутнє, якщо готова буде повірити й прийняти альтернативу. Та я навіть не впевнена, чи відкрита вона до послань таро. Щойно закінчую витлумачувати, як до мого намету ввалюються діти Люсі: дві дівчинки й хлопчик із вимащеними, липкими від цукерок личками. Усі троє гомонять, перериваючи одне одного, адже кожному кортить першим розказати мамі про атракціони, ігри чи заплановані шоу-програми. *«У них там клоуни, мамо!» «Ма, а ти бачила людину, яка видихає вогонь?» «Я знайшов гру, де можна отримати м'яку іграшку. Ходімо глянеш, ма!» «Мамо, мамуню, мамусю...»*

— Діти! — у мій намет вривається грубий голос. Від різкого тону тендітні дитячі постаті вмить завмирають і ціпеніють. Очі Люсі розчахуються навпроти мене. Вона не затримує погляду, та все ж я помічаю це. Леде́ видимий

слід постійних знущань. Те, як на мить у її виразі позначається оніміння, а потім вона відвертається. Я дивлюся вгору, на чоловіка біля входу: в одній руці він стискає розбавлену содову, у другій — квитки на атракціони. — Ну ж бо, розбирайте. Зустрінемося з мамою в цирковому шатрі за годину, коли почнеться шоу.

Старший у трійці — хлопчик — тягнеться по квитки й пригортає їх до грудей так міцно, ніби вони можуть вирватися з його рук із тою легкістю, з якою дісталися йому.

— Дякуємо, тату.

Малеча просочується повз батька, а той і далі стовбичить непорушно на порозі намету, проводжаючи дрібних поглядом. Тільки коли вони змішуються з натовпом, його увага звертається на нас. Наліті кров'ю очі зупиняються на дружині, відтак він спорожняє свою пластанку й кидає на землю.

— Ходімо.

Кивнувши, Люсі підводиться, з натягнутою усмішкою кладе на стіл двадцятидоларову купюру й пошепки дякує. Мені хотілося б розтлумачити їй карти безкоштовно, та знаю я чоловіків такого ґтибу. Нестабільних. Готових учепитися жінці в горлянку за найдрібнішу надуману образу, як-от співчуття чи безкоштовна послуга. Я давно вже навчилася поважати чужі цінності — навіть якщо згодом цей тип висварить дружину за тринькання грошей на дурниці на кшталт послань від Усесвіту.

Люсі виходить з намету. Її чоловік спостерігає за нею.

А потім обертається до мене.

— Не варт було забивати їй баки довбаними гівняними ідеями, — проціджує крізь глаумливий вишкір. — У неї і без того купа цьо' лайна.

Я збираю карти й перетасовую. Серце гримотить так шалено, що з кожним ударом, здається, дряпає ребра. Попри це, стараюся, щоб мої рухи були плавними, а вигляд — спокійним.

— Як я розумію, вам не треба ворожити.

— Що ти їй наговорила?

Чувак широким кроком ступає всередину ятки й із загрозливим поглядом схиляється над моїм столом. Я відкидаюся на спинку стільця. Колоду тасую дедалі повільніше, поки не припиняю зовсім. Ми зчіплюємося поглядами.

— Ту саму бридню, яку кажу кожному клієнтові, — брешу. — «Іди за мрією». «Довіряй своєму серцю». «У майбутньому на тебе чекає щось прекрасне».

— Оце правда, — він хапає зі столу двадцять баксів, демонстративно згортає купюру переді мною, і кутики його рота підсмикуються в похмурій посмішці. — У майбутньому на мене чекає дещо прекрасне.

Смикнувши головою, покидьок засовує купюру в кишеню, виходить і прямує до найближчого кіоску із закусками, де вже стирчать його такі само підозрілі друзяки. Я просвердлюю йому спину поглядом, а тоді заплющую очі. Поновляючи тасування, намагаюся викинути випуска з голови й спрямувати енергію на карти. Потім тягнуся по кристал селеніту, щоб очистити колоду й розірвати зв'язок із Люсі, однак думками так і повертаюся до неї. Картина фіолетової облямівки навколо її ока не відпускає, хай би як я силкувалася виштовхати цей образ із пам'яті. Отупілий вираз очей цієї жінки переслідую мене. Як часто я вже бачила такий погляд. У жінок, котрим також випадав туз Кубків. У своєї матері. У дзеркалі.

Глибоко вдихаю. І витягаю першу карту, подумки формулюючи запитання.

Люсі не попросила про допомогу. Хоча потребує її. Що я маю зробити?

Перевертаю карту й розплющую очі.

Вежа. Зсув, струс, нестабільність. Раптові зміни.

Схиляю голову набік і тягну другу карту.

Двійка Жезлів. Обіцяє нові можливості, якщо ти наважишся ризикнути й вийти за стіни свого замку. Тамтешні землі можуть бути кам'янистими, але на них буває життя. Тож ризикни. Спробуй щось нове. Осмислене існування полягає в постійному виборі.

— Гм-м... Здається, мені ясно, до чого все веде, а втім, питала я не про це.

Лицар Кубків. Віщує романтику й закоханість.

— *Стоп.* Я питала, як проломити череп отому хріннику. Мене не цікавить кохання-зітхання та інше собаке лайно. Розкажи про те, що хвилює мене насправді.

Знову тасую колоду. Прокручую запитання в голові й витягаю першу карту.

Вежа.

— Чорти б тебе смажили, бабцю! Угамуйся вже.

Позираючи з ятки на ярмарковий майданчик, термошу край карти, поки жадібно заковтнуте повітря омиває легені. Мені справді краще забратися звідси. Залишити поза увагою обмін цінностями. Перевдягтись і підготуватися до виступу на манежі. Коли пролітаєш на мотоциклі крізь «Кулю смерті» разом з іншими двома трюкачами, то не маєш права на помилку, тож варто зосередитися. Однак чоловік Люсі досі маячить перед очима. Аж тут повз мою ятку крокує Базилі. Прийму це за довгоочікуваний знак.

— *Базе!* — гаркаю на підлітка, чий незграбні кінцівки вкриті засмагою і заляпані мастилом. — Ходи-но сюди.

У його очах буквально бісики стрибають. Губи розтягуються в усмішці, виставляючи напоказ щілинку між зубами.

— Тобі це дорого обійдеться.

— Я ж іще навіть не сказала, чого від тебе хочу.

— І все-таки доведеться розщедритись.

Я пускаю очі під лоба, а Баз либється й чвалає до мене зі звичною для п'ятнадцятирічок зухвалістю. Киваю на ярмарковий майданчик. Хлопчак простежує за моїм поглядом.

— Бачиш чувака в картатій сорочці? Стоїть біля бодегі.

— Чувака з яйцем замість макітри?

— Ага. Мені потрібні його дані. Водійського посвідчення достатньо. І ще двадцять баксів, якщо в його гаманці є готівка.

Погляд База прикипає до моїх рук, що пхають Вежу назад у колоду.

— Я не крадій. Я — *фокусник*, — заявляє він, і його долоні тріпочуть, а тоді в одній з них з'являється квітка. — Краду тільки серця.

Знову підкочую очі. Із широкою посмішкою Баз вручає мені квітку.

— Знаю, що ти не крадій. На відміну від Яйцеголового. Щойно він поцупив у мене двадцять баксів, і я хочу, щоб ти повернув гроші його дружині ондечки. Бачиш білявку в синій кофтинці? — кивком указую на Люсі, яка саме торує шлях до наїдків. — На нашій виставі вона